

Kapitola první

My se ještě neznáme, ale věř mi, že brzy ke mně budeš mít blíž než ke komukoliv jinému. Kdo vlastně jsem? Tvůj anděl strážný, nová naděje, nejlepší kamarádka i nejhorší nepřítel. Ale pro začátek mi říkej Ana.

Vnutím ti svůj ideál krásy, vnutím ti sebe. Každý, a teď i ty, chce vypadat jako já. Pavoučí nohy, vosí pas, vystouplé klíční kosti, sněhově bílá pleť, propadlé tváře... Už vidím, jak spolu půjdeme po ulici a lidé se za tebou budou otáčet. Budou oslněni tvou krásou. Už nebudeš tím tlustým prasátkem, jakým jsi bývala.

Chvilku trvá, než si vyhlédnu svou oběť. Musí to být někdo, kdo je schopen plnit mé příkazy. Už tu bylo pár dívek. Každá chtěla, abych si vybrala právě ji, ale žádná nebyla dost dobrá. Nakonec se mi všechny vzepřely. Samozřejmě že mě to nepotěšilo. Musím si své ovečky držet blízko u těla, aby náhodou nevyzradily naše malá tajemství.

Časy se mění a s nimi i ideály krásy. Doba, kdy každá dívka chtěla vypadat jako Twiggy, pominula a všichni se začali hnát za novým trendem, za zdravou stravou a cvičením. Začala jsem se cítit slabá. Neměla jsem nic na práci, než se objevila ona. Anna. Byla mojí spásou! Ze začátku jsem na ni byla milá, ale ona toho využila. Ona začala mít kontrolu nade mnou!

Ignorovala mé příkazy a jedla, co sama chtěla. Jenže hubnutí jí moc nešlo, a tak mě najednou zase potřebovala. Nechtěla jsem jí hned odpustit a podat jí pomocnou ruku, to by to měla moc jednoduché. Postupně jsem ji však zase vtahovala zpátky do svých sítí. Čísla na váze začala klesat. Poslouchala jen mě! Než se do toho vložil Adam. Už od začátku jsem věděla, že nám bude překážet. Takže jsem Anně dala na výběr. Bud' já, nebo on. Muselo to pro ni být těžké, ale obstála. Vybrala si mě.

Od té doby začala být jiná. Samozřejmě mé úkoly plnila na výbornou, ale tuto hru s námi začal hrát ještě někdo jiný. Někdo mnohem horší, než jsem kdy byla já...

Kapitola druhá

Všichni jsou na náměstí a vyhlížejí na nebi ohňostroj. Čekají na půlnoc, aby společně mohli oslavit příchod nového roku. Mohla bych tam být s nimi, mohla bych se bavit.

Nikdo nestojí o tvou přítomnost. Akorát bys tam překážela a dopadlo by to jako vždycky, jen bys stála v koutě...

Třeba by se někdo našel.

Řekla jsem rodičům, že budu Silvestra slavit s kamarády. Myslí si, že jsem v pořádku, že se mi nic neděje. Pořád pracují, přes den i v noci. Nemají na mě čas. Zvykla jsem si na to, že jsem většinu dní sama.

Kdo by s tebou taky vydržel?

Jaké to pro ně asi bude? Zítra mě budou shánět. Nejspíš si budou myslet, že jsem to jen přehnala s alkoholem a že každou chvíli přijdu domů. Jenže já už tu nebudu.

Nikomu chybět nebudeš. Rodiče se těší, až konečně budou zase sami. Jsi pro ně jen zklamání. Toužili po jiné dceři.

Po jaké?

Talentované, ambiciózní, dokonalé. Ty jsi troska.

Jsem troska.

Chudinka.

Lůza.

Za jak dlouho mě asi najdou? Myslím na své promrzlé tělo, na rodiče stojící u mé bílé rakve, na květiny ve smuteční síni... Musím zavřít oči. Cítím, jak mi po tvářích stékají horké slzy a dopadají někam dolů do tmy. V poslední době neustále brečím. Nemůžu si vzpomenout, kdy jsem se naposledy upřímně zasmála. Nemám proč, nemám s kým. Stále doufám, že si na mě někdo vzpomene a bude mě hledat.

Kdo by tě asi tak hledal? Adam? Ten je teď s tou svojí. O nic-ku, jako seš ty, vůbec nestojí.

Kéž by zmizel. Ten nesnesitelný hlas, který mě už pár měsíců ničí. Sleduje každý můj krok, neúspěch i úspěch, kontroluje mé nedostatky. Nedovolí mi nic. Jíst, spát, bavit se. Ztratila jsem kvůli němu všechno. Krade mi poslední chvilky mého ztraceného života. Čím více se mu podřizuji, tím více mě ovládá a nabývá na síle. Všechny ode mě odehnal a teď je jediný, kdo mi zbyl. Asi bych z toho měla mít radost, měla bych být vděčná. Jenže já nechci plnit jeho úkoly! Ne, nechci ho poslouchat, ale nejde to. Je všude, kam se jen pohnu. Ani ve spaní mi nedá pokoj.

Spánek... Už několik měsíců jsem se pořádně nevyspala. Každou noc mě budí noční můry. Začnu se třást. Proč přišel zrovna za mnou? Proč si vybral mě? Nestojím o něj, nesnáším ho!

Jsem jediná, kdo ti zbyla. Musíš mě milovat.

Otevřu oči. Jsem stále na tom stejném místě. Stále naživu. Proč prostě nemůžu umřít? Proč musím tohle prožívat stále dokola? Kéž bych mohla zmizet. Chtěla bych být daleko odsud, od všech problémů, starostí... Občas rodičům vyčítám, že mě přivedli na svět. Kdyby se nepoznali, nenarodila bych se. Nemusela bych prožívat všechno tohle zlo. Povzdychnu si a začnu v tašce hledat mobil a sluchátka. Mám tam spoustu věcí, takže mi hledání zabere víc času, než jsem předpokládala. Tuhle tašku mám asi půl roku. Koupila jsem si ji kvůli těm malým kapsičkám, do kterých můžu schovat cokoli a nikdo to nenajde.

Jako by někoho zajímalo, co tam máš.

Konečně nahmatám zamotaná sluchátka a mobil. Je hrozně studený. Nasadím si sluchátka a pustím hudbu. Nevím, co bych dělala, kdybych ji neměla. Pomáhá mi přežít dny, které se neskutečně vlečou. Většinou poslouchám jen smutné písničky. Nebývám veselá nebo šťastná, nemám důvod se radovat. Kdyby jen nebylo tak těžké se každý den přetvařovat. Schovávat smutek za falešným úsměvem. Jenže když se smějete, všichni si myslí, že jste v pořádku. Nemusíte vymýšlet různé výmluvy, ale někdy to prostě nejde. Kéž by to ale někdo poznal. Stačilo by tak málo. Zeptat se, jestli mě něco trápí, jak se mám... Z přemýšlení mě vytrhne refrén mé oblíbené písničky od Seleny Gomez.

I'm so sick of that same old love,

that shit, it tears me up...

Adam. Při vzpomínce na Adama se znovu rozbřečím. Byl moje první láska. Tolik mi ublížil. Myslela jsem, že spolu budeme navždy – ve zdraví i v nemoci. Takové klišé!